

mona kasten

nova osećanja

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Mona Kasten

FEEL AGAIN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za sve koji su samo malo čudni.
Za sve koji u svakom danu vide novu priliku.
Za sve koji nisu ono što se o njima priča.*

Nova osećanja, plej-lista

Lovesick – Benks

Fuck with myself – Benks

Better – Benks

Neptune – Sleeping At Last

Sweeter Bitter – 1ST VOWS

There Are Things That You And I Can Never Be – Gersey

10 dEathbREasT – Bon Iver

The Fear – Ben Howard

A Lack Of Color – Death Cab For Cutie

With Me – Sam41

The Hurt Is Gone – Yellowcard

Believe – Yellowcard

Not Good For Me – Hayden Calnin

Ultra-Beast – Hayden Calnin

The Funeral – Band of Horses

Idfc – Blackbear

Worthles – Bullet For My Valentine

Never Be Like You – Flum feat. Kai

Body Say – Demi Lovato

Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

Poglavlje 1

Šta ja kog đavola ovde radim?

Ove večeri se to nisam prvi put zapitala. Zapravo, bilo je kao i uvek: okružena mnoštvom ljudi, a uprkos tome osećam da sam potpuno sama. Taj osećaj bio mi je veoma poznat. Tačnije rečeno – moje trajno stanje. Ali ovde, u ovom klubu, u prisustvu tek zaljubljenih parova koji ni na sekund ne odvajaju pogled jedno od drugoga, to mi je naprosto delovalo posebno nepodnošljivo.

Drugim rečima: morala sam da se suzdržavam da se ne isповraćam po stolu.

To što sam sa dva lika iz našeg ne baš prevelikog društva pre izvesnog vremena i sama imala nešto, nije situaciju činilo boljom. Pogotovo što su se obe priče završile prilično ponižavajuće po mene. Itan me je svojevremeno otkaćio i ne trepnuvši, zbog „ljubavi svoga života“ – Monike – a Kaden me nije ni pogledao od trenutka kada mu se na vratima pojavila Ali. To je bilo pre nekih godinu dana. Da li kod mene ima nečega što likove tera u beg i čini da se u prvoj sledećoj prilici naglavačke bace u čvrstu vezu?

Uostalom, pa šta? Nije ni da sam bila zainteresovana za nešto ozbiljno.

Odvratila sam pogled od zaljubljenih parova oko sebe koji guću i usmerila ga na plesni podijum. Tamo sam otkrila crvenokosog koji je poskakivao kao loptica od gume, a koji je i bio razlog moga prisustva u ovoj rupi. Jedna izdavačka kuća nedavno je s Don sklopila ugovor o objavljivanju njenih knjiga, pa nas je ona pozvala ovamo da proslavimo. Ali pošto mi Don nije samo cimerka nego i jedina prava prijateljica, i ja sam pošla. Retko joj to otvoreno pokazujem, ali: njeno prijateljstvo mnogo mi znači.

S moje desne strane čuo se neki vlažan zvuk, a ja sam se potrudila da ne napravim zgađenu grimasu. Koliko god da volim Don: prosto mi je malo previše da gledam (i slušam) Kadena i Ali kako jedno drugome jezikom češkaju krajnike. Ako sam htela da preživim to veče, hitno sam morala još nešto da popijem.

„Idem do bara. Hoćeš li i ti još nešto?“, upitala sam momka koji je sedeo pored mene. Glupo je, ali zaboravila sam mu ime, mada nas je Don sigurno sto puta predstavila jedno drugome. Bilo je nešto na A. Ajdris, Ajvan... Oduvek sam teško pamtila imena. Zato sam većini ljudi izmišljala nadimke kad nas upoznaju. Njegov nadimak bio je Štreber.

Delovao je kao da mu tu nikako nije mesto. Kao prvo, nosio je teksas košulju s leptir-mašnom. Najozbiljnije, nosio je *leptir-mašnu*. Bila je bela s plavim tufnicama i to nije bilo prvi put te večeri da pomalo predugo zurim u nju pre nego što sam bila u stanju da pogledam kako dečko inače izgleda. Kovrdže, za koje nisam mogla da kažem da li su svetlosmeđe ili tamnoplave, učvrstio je gelom, ili lakom za kosu, da mu ne padaju na čelo. Ceo taj zalizani izgled bio je zaokružen polukružnim naočarima od smeđe plastike.

Bio je napadno doteran za *Hilhaus*, a ja sam jedva odolevala porivu da mu temeljno ne raščerupam to njegovo sređeno perje.

Nakon mog kritičkog odmeravanja, Štreber mi je uzvratio pogled. I oči su mu bile neke nedefinisane boje. Nešto između smeđe i zelene, s tamnim trepavicama.

„Dakle?“ , nastavila sam.

„Šta?“ , upitao je, blago porumenevši.

Slatko.

„Hoćeš li neko piće?“ , polako sam ponovila.

S mukom je progutao pljuvačku. Delovao je skoro kao da me se plaši. Da budem iskrena, to me nije ni čudilo. Sve na meni delovalo je kao znak upozorenja: od crnog ajlajnera, koji sam obilato nanela oko očiju, preko gornjeg dela odeće, na kome su bile isečene rupe u obliku ogromne mrtvačke glave, pa do čizama kojima sam mogla da razbijam teška metalna vrata. Nisam mogla da mu zamerim što je u prvi mah bio oprezan i držao se na zdravom odstojanju od mene.

Ali pošto on i ja jedini nismo držali jezik u tuđim ustima, verovatno nam je preostalo samo da se pozabavimo jedno drugim. Bar za ovo večer.

„Hvala ti. Imam još“ , rekao je s malim zakašnjenjem i podigao čašu sa crvenim koktel kišobrančićem.

„Jesi li siguran da je to tvoja čaša?“

Pogled mu je skliznuo do čaše u ruci i sav se zgrčio. Obrazi su mu još više porumeneli, tako da su prilično podsećali na boju onog kišobrančića. „Sranje.“

Ustala sam i glavom pokazala ka baru. „Ideš sa mnom? Ili bi više voleo da nastaviš da gledaš ove ostale? Hoću da kažem, nemam nikakav problem s napaljenima, samo što mi večeras to baš ne daje onaj podsticaj koji bi mi trenutno bio potreban.“

„Baš duhovito, Sojer“ , javila se za reč Monika, ali odmah je umukla kada sam joj uputila pogled tipa „učuti – ili – umri“ .

Ako sam nečim stvarno vladala, bio je to taj pogled, namenjen pre svega ljudima za koje sam znala da me mnogo i rado ogovaraju iza leđa. Ili ribama koje su se smuvale s ono malo likova koje sam ikad smatrala bar približno zanimljivim.

Stvarno mi je što pre trebalo piće. Ili tri. Srećom, i Štreber je ustao. Uхватила sam ga za ruku, ne udostojivši Moniku i ostale nijednog pogleda više. Prsti su mu bili sasvim hladni, ali nisam

htela da rizikujem da mi se izgubi na putu do plesnog podijuma jer je bio suviše pristojan da se probija laktovima.

Kada smo stigli do bara, naslonila sam se na šank i osmehnula se Čejsu. On je bio barmen u *Hilhausu*, a svoj poslednji susret završili smo goli u njegovom stanu.

„Odavno te nisam video, bebece“, rekao je, pozdravio me i udelio mi neki lenji poluosmeh. „Šta želite?“

Naglo se oberučke oslonio kraj mojih laktova i nagnuo se ka meni. Bio je baš moj tip: mračna aura, tetovaže, razbarušena tamna kosa i uglasto lice uokvireno tek izniklom bradom. Dobro sam se sećala osećaja dok mi je bio među nogama. Šteta što je u međuvremenu našao devojkicu.

„Ja bih jedan burbon. A za mog prijatelja...“, pogledala sam Štrebera.

„Pivo“, rekao je brzo, ne pogledavši u oči ni mene ni Čejsa. Crvene mrlje u međuvremenu su mu se proširile i na vrat i gubile su se ispod tesne kragne njegove košulje.

„Pivo“, ponovila sam. Čejs je na trenutak prelazio pogledom s mene na njega i obrnuto, podignutih obrva. Izgledao je kao da hoće nešto da kaže, ali samo je klimnuo glavom.

Malo kasnije spustio je piće na šank ispred nas i rekao: „Kuća časti.“

„Kul. Hvala ti.“

Dohvatila sam svoju čašu i dobacila Štreberu posramljen pogled. „Stvarno teško pamtim imena“, rekla sam. „Kako se ono beše zoveš?“

Prvi put te večeri na licu mu se ukazao nagoveštaj osmeha. „Grant. Ajzak Grant.“

Lik se najozbiljnije predstavio prezimenom. Kao da je na razgovoru za posao. Ili da je Džejms Bond.

„Dikson. Sojer Dikson“, odgovorila sam oponašajući ga i podigla čašu. „Za lepo veče, Grante, Ajzače Grante.“

Seo je sa mnom odmahujući glavom.

„Dakle, Grante, Ajzače Grante, šta ti radiš ovde?“ Leđima sam se oslonila o šank kako bih imala pregled nad plesnom

površinom. Naše društvo odavde se nije videlo, mogla sam da primetim samo kako Donina kosa blista na šarenim svetlima koja se smenjuju.

„Pa, cenim, isto što i ti.“

Gucnula sam svoj burbon. „Je l' se dugo družiš s Don?“

Slegao je ramenima kao da ne zna tačno šta bi na to odgovorio.

„U svakom slučaju, ne voliš baš da ćaskaš, a?“, upitala sam.

Ponovo nagoveštaj osmeha. Šteta. Zapravo je mogao da bude vrlo privlačan – da nije imao tu dršku od metle u guzici.

„A ti si vrlo direktna“, uzvratio je, tako tiho da je tutnjava basova skoro potpuno zaglušila njegov glas.

„Prokletstvo ili blagoslov. Zavisi kako gledaš na to, Grante, Ajzače Grante.“

Zastenjao je. „Hoćeš li uvek tako da me zoveš?“

Okrenula sam se ka njemu i laktom se oslonila na šank. „Pa šta očekuješ kad se tako predstaviš? Zapravo sam čak pomalo razočarana što mi nisi odmah rekao i svoje drugo ime.“

Oči su mu zasijale kao da ga sve to pomalo zabavlja. U polumraku za šankom bilo je teže odrediti koje su tačno boje. Nagao se malo ka meni, pa sam ustanovila da miriše isto kao što je izgledao. Zalizano, čisto i precizno. Sigurno je koristio neki skup losion posle brijanja.

Iznenadilo me je što mi se to dopalo.

„Hoćeš li mi ga odati?“, šapnula sam.

Razrogačio je oči. Ustanovila sam da me zabavlja da ga zbunjujem.

„Samo ako obećaš da se nećeš smejeti“, rekao je.

Podigla sam prekrštene prste. „Nikada.“

Ajzak je duboko udahnuo. „Teodor.“

Klimnula sam glavom s priznanjem. „Ajzak Teodor Grant. Sviđa mi se. Zvuči nekako uzvišeno.“

Sumnjičavo je podigao obrve: „Misliš?“

Klimnula sam glavom i još malo otpila svoje piće.

Tiho se nasmejao. „Deda će se obradovati kad mu to ispričam“, rekao je. „Po njemu sam dobio ime.“

Bilo je lepo videti kako se Ajzak malko opustio. Prvi put sam ga videla kada se Don onesvestila posle jednog predavanja – jer je uzela sredstvo za smirenje koje sam joj ja dala. Tada je delovao kao da će svakog trenutka povratiti od uzbuđenja.

„Imaš li ti drugo ime?“, upitao je malo kasnije.

Trgla sam se. Ruke su mi spontano posegle za medaljonom koji sam nosila uz telo, ispod gornjeg dela odeće. Čvrsto sam ga pritisla dlanom i trebalo mi je malo vremena da se ponovo vratim opuštrenom ćaskanju.

Na kraju sam, prekasno i s preširokim osmehom, rekla: „Ajzače Theodore! Ne mogu da verujem da već na prvom sastanku pitaš devojkicu tako nešto. To mi je vrlo neprijatno.“

Ajzakov pogled skliznuo je do ruke na mojim grudima. Namrštio se.

„A za to što sam te kidnapovala, uzgred budi rečeno, ima razloga“, brzo sam rekla da bih promenila temu.

„A taj razlog bi bio?“, upitao je.

Kako mu, dođavola, uspeva da se s flašom piva u ruci izražava tako probranim rečima?

„Mi smo jedini na ovoj žurci kojima mozak nije zamagljen zaljubljenošću. To znači da moramo da budemo jaki i da se držimo zajedno, Ajzače Theodore. Pa nek bude šta bude.“

Kad se nasmešio, oko očiju su mu se pojavile male bore smejalice. „Važi.“

Još jednom sam pružila čašu, on je podigao flašu i kucnuli smo se, a u meni se tada probudila nada da ovo večerica možda ipak neće ispasti tako loše kao što sam očekivala.

Posle sat i po i tri pića, Ajzak i ja, doduše, nismo stvarno mnogo napredovali u ćaskanju, ali ipak se među nama stvorio osećaj zajedništva: voleli smo da posmatramo ljude, pre svega ako na plesnom podijumu izvode čudne rituale parenja.

„Ja nikad ne bih mogao tako da igram“, promrmljao je Ajzak i nakrivio glavu. Pratila sam njegov pogled i otkrila nekog tipa koji je prilično eksplicitno njihao bokovima.

„Mogla bih da te naučim.“

Pogledao me je podigavši obrvu. „Nisi li maločas rekla da ne plešeš?“

„Ne plešem uz ovako groznu muziku. Ali znam kako čovek treba da se kreće. Ako hoćeš, mogu da ti pokažem u četiri oka“, kazala sam smešeći se.

Obrazi su mu se ponovo zarumeneli. U međuvremenu mi je pet puta pošlo za rukom da ga nateram da pocrveni. Obavezno sam nameravala da tokom večeri dođem do broja deset.

„Imam osećaj da ovi ljudi...“, pokazao je glavom ka plešnom podijumu, „... ne plešu svi zato što uživaju u tome, nego samo zato što...“, prekinuo je i čvrsto stegao usne.

„Zato što nekoga hoće da napale?“, pomogla sam mu. „Tačno je. *Hilhaus* nije ništa drugo nego ustanova za posredovanje u traženju partnera za zagorele studente. Oni koji ovde nikoga ne nađu mogu odmah da dignu ruke od onih stvari.“

Upravo je potegao iz flaše, pa se zagrcnuo. Toliko da mu je pivo izašlo na nos. Žurno sam mu dodala nekoliko salveta.

Izgledao je toliko smešno da sam morala glasno da se nasmejem, što je privuklo pažnju nekoliko devojaka koje su sedele bočno od šanka i sada su buljile u mene i Ajzaka. Kada sam se demonstrativno okrenula i podigla obrvu, zbile su se i počele nešto da ćucore. Malo kasnije već su se glasno kikitale.

Prevrnula sam očima i ponovo se okrenula ka Ajzaku. Rezignirano je zurio u svoju flašu piva.

„Šta je?“, upitala sam ga.

Odmahnuo je rukom. „Ništa.“

„Zbog onih tamo preko? Ma ne obraćaj pažnju. Ja sam već navikla“, brzo sam rekla. Sažaljenje je poslednje što sam želela. Pogotovo od nekoga kao što je Ajzak.

Iznenadeno je prešao pogledom između devojaka i mene. A onda mu se licem raširila spoznaja.

„Nisu mislile na tebe, Sojer.“

„Molim?“, zbunjeno sam upitala.

Ispio je ostatak piva i ostavio flašu na šank. Pogled mu je bio čvrsto uprt u tamno drvo. „Idem s njima na jedan seminar. One su... pa nisu baš fine.“

„Šta ti znači to 'nisu baš fine'?“, nastavila sam da ga ispitujem. Nije mi se dopalo kako je odjednom počeo da izgleda: kao da se stidi.

„Sranje je to“, promrmljao je izbegavajući odgovor. „Prosto zaboravi.“

„Reci mi šta znači to 'nisu baš fine', Ajzače Theodore“, zahtevala sam, ovoga puta izričito.

„Okej, okej.“ Podigao je ruke kao da kapitulira i dobio devojkama poslednji površni pogled. „Nije neka velika stvar. Otkad je pre tri nedelje počeo nov seminar, one su se nekako... nameračile na mene.“

„Šta ti to znači?“

Ponovo je pocrveneo, ali ovoga puta to me nije radovalo.

„Eh, ismevaju moju odeću... i druge stvari.“

„Druge stvari“, polako sam ponovila.

Ajzak je zbunjeno protrljao potiljak. „Zezaju me da sam... navodno još nevin.“

„Pa jesi li?“, upitala sam.

Čvrsto me je pogledao u oči i odmahnuo glavom.

Ahaaa.

„Pa kaži im onda.“

„Šta imam od toga? One veruju u ono što hoće da veruju. Prošle nedelje čuo sam kako su se kladile koja će...“

„Koja će...?“

Nakašljao se. „Koja će prva...“

„Koja će prva da se kresne s tobom?“, upitala sam ljutito.

Klimnuo je glavom.

„Odakle to znaš?“

„Sede odmah iza mene. Teško mi je da ne čujem svaku reč koju izgovore.“

U meni se rasplamsao bes i trebalo mi je malo vremena da ponovo progovorim. „To je najneukusnija stvar koju sam čula

tokom dužeg perioda. A imam prilike da čujem mnogo toga neukusnoga. Hoću da kažem, čak i kada bi bilo tačno – to se ipak nikoga ne tiče. Šta s njima nije u redu kad započinju tako glupo sranje?“

Ajzak je blago otvorio usta i pogledao me kao da me prvi put stvarno vidi.

„Jesi li im rekao da misliš da su jadne i gnusne i da prestanu s tim?“, upitala sam.

Odmahnuo je glavom. „Svejedno mi je šta misle.“

„Ali ja mislim da to nije u redu“, rekla sam i dobacila onim devojkama svoj smrtonosni pogled. Nažalost, kod njih nije izazvao željeno dejstvo. Naprotiv, počele su samo još glasnije da se kikoću. Ispravila sam leđa, odmakla se od bara i krenula ka njima, a onda me je Ajzak uhvatio za lakat i povukao nazad ka šanku. Bio je dosta viši od mene, pa sam morala da zabacim glavu da bih ga pogledala u lice.

„To stvarno nije važno. I ne smeta mi.“

Nasmešio se umirujućim smeškom, a moj bes je istog trenutka malo oslabio, na neki čudnovat način.

„Ipak, mislim da je sranje.“

Nagnuo je glavu u stranu i pažljivo me posmatrao. „Zašto?“

Gledala sam u one devojke preko njegovog ramena. I dalje nisu prestajale da se smeju.

Ma nek ih đavo nosi.

Polako sam se okrenula ka Ajzaku i stavila mu dlan na grudi. Osetila sam kako mu je zastao dah.

„Zato što mislim da si baš sasvim u redu, Grante, Ajzače Teodore Grante.“

A onda sam se podigla na prste i poljubila ga.

Poglavlje 2

Kada sam usnama dotakla njegove, Ajzak je ispustio neki pri-
gušen zvuk. Uхватила sam ga usnama. Sigurno sam se telom
privijala uz njega sve dok ga nisam leđima saterala uz šank.
Milovala sam ga po potiljku, a onda sam ruku zakopala u nje-
govu kosu i privukla ga bliže.

Hajde, Ajzače. Učestvuj u igri.

Lizuckala sam mu donju usnu, a on je iznenađeno uzdahnuo.
Ruke su mu skliznule do mojih bokova i najzad, *najzad* mi je
uzvratio poljubac. Jezici su nam se sreli nakratko, skoro stidljivo.

Odmakla sam se od njega i malo se zavalila unazad.

Boja koju su njegovi obrazi sada poprimili dopadala mi se
znatno više od one koju su imali pre samo nekoliko sekundi,
dok se stideo.

Gledao me je kroz poluspuštene kapke. Oči su mu bile pot-
puno tamne. A onda me je iznenada ponovo privukao i poljubio.

Vau.

Ajzak me je jednom rukom uhvatio za potiljak, a dru-
gom, raširenih prstiju, za leđa. Poljubac je postao dublji, Ajzak
je gladno prodirao jezikom u moja usta. Iz njega je zračila
ogromna energija i prelivala se na mene, pa sam na trenutak

stvarno ostala bez vazduha. Kolena su mi klecnula. Moja prokleta kolena su popustila.

To mi se još nikad nije desilo. Skoro da sam zabila ruke u džins njegove košulje i privukla sam ga još bliže. Sada nas više nije delio ni milimetar. Usisavala sam mu jezik i osećala kako mu grudni koš treperi pod mojim dlanovima. Vrelina mi se zažarila u stomaku i odmah krenula naniže kada mi je Ajzak zubima uhvatio donju usnu i gricnuo je.

Svetog mu *sranja*. Ko bi pomislio da ovaj lik ume tako da se ljubi?

Ovog puta on je bio taj koji se povukao. Oslonio je čelo o moje, teško dišući.

I ja sam ostala bez daha.

„Gde si naučio tako da se ljubiš, Ajzače Teodore?“ promrmljala sam, i dalje mu držeći ruke na grudima.

Zinuo je da mi odgovori.

„Šta koga đavola radite tu?“ razlegao se nečiji glas odmah iznad mene, pa sam se naglo okrenula.

Don je bila manje od metar iza nas i buljila je ništa ne shvatajući.

Na trenutak nisam imala pojma šta bi trebalo da joj odgovorim. Šta smo *radili*? A onda sam rekla prvo što mi je palo na pamet: „Upravo sam pomogla Ajzaku da popravi reputaciju.“

Osetila sam kako se Ajzak ukočio.

Donina kestenjastocrvena kosa bila je raščupana, a oznojene šiške je pokušala duvanjem da skloni sa čela. Sumnjičavo je prelazila pogledom između nas dvoje. „Hoćete li da se vratite za sto s nama?“ Klimnula sam glavom i dopustila da me uhvati ispod ruke. Posle nekoliko metara okrenula sam se i pogledala u Ajzaka, koji je zurio u pod.

Devojke na drugom kraju šanka nisu se više smejale.

Ponedeljak ujutro počeo je, kao i svake nedelje, time što sam pre svog prvog predavanja uzela veliki smuti i prošetala po

dvorištu kampusa. Vudshil je bio super. Mada sam bila junior, studentsko naselje je već dve godine bilo moj dom. Lepu zgradu od cigala, s visokim lučnim kapijama i kipovima uticajnih ljudi, svakoga jutra gledala sam kao da sam prvi dan ovde. Uvek je imalo da se otkrije nešto novo.

Recimo, još nikada mi nije pala u oči šara na zidu od cigala, odmah pored zgrade za astronomiju. Ostavila sam smuti na klupu, izvukla iz torbe kameru s refleksnim ogledalima i čučnula. Kroz objektiv sam posmatrala šaru u kamenu. Verovatno je tu u zid prodrla kiša, pa se vlaga raširila i obojila ga tako da je izgledalo kao da se neko lice podiže ka suncu.

Svetlost koja je padala na zid bila je taman kako treba. I dalje gledajući kroz sočiva, polako sam zakoračila unazad, a pritom sam okretala točkice da podesim ISO vrednost. Fokus sam podešavala ručno.

Pritisla sam okidač. Kao i uvek, tiho kliktanje kamere uzbuđljivo me je zagolicalo u stomaku i sva sam se naježila. Fotografija je za mene bila sve. Nije bilo ničega što bi mi značilo više, ničega što me je činilo makar približno toliko srećnom kao onaj trenutak kada sam znala da sam snimila savršenu fotografiju.

Posle izvesnog vremena ponovo sam dohvatila kameru, uzela smuti i pošla u slušaonicu gde se održavalo predavanje. *Vizualizacija društva i njegovih ideologija* jedan je od malo-brojnih obaveznih predmeta na mojim studijama koji su mi se dopadali i koji mi nisu bili nasmrt dosadni zbog beskrajnih teorija. Pomoću fotografije trebalo je da odrazimo određene aspekte društva i da prema njima zauzmemo stav. Ovoga semestra zadatak je bio da damo doprinos kritičkom razumevanju društvene stvarnosti. Nažalost, u završni izveštaj koji smo morali da napišemo spadala je i teorijska analiza. Toga bih se rado otarasila, ali za ovaj predmet prihvatila sam čak i to.

„Dobro jutro“, rekla sam okupljenima, na šta su mi pojedinci odgovorili mrmljanjem.

Sručila sam se na svoje uobičajeno mesto u prvom redu i izvadila laptop iz torbe. Na njega mi je svojevremeno otišla cela ušteđevina, i on mi je pored kamere, koju je Don simpatično nazvala Frenk, bio najskuplja imovina.

Retko sam trošila mnogo novca. Pošto sam jela skoro isključivo u menzi, nije mi trebalo mnogo za hranu, a odeću sam uglavnom kupovala u prodavnicama polovne robe i prekrajala je i šila onako kako mi se sviđa. *Van Halen* košulja koju sam danas nosila koštala me je, recimo, tri dolara u jednoj takvoj radnji u Portlandu. Bila je prevelika, ali ja sam s desne strane odozdo vezala čvor, tako da se vidi da ispod nosim teksas šorts.

„Jeste li svi tu? Ako je tako, počecu“, rekla je moja docentkinja Robin Hauard, a mrmljanje u prostoriji postepeno je zamrlo. Otvorila je prezentaciju koju je iz laptopa projektovala na platno i započela da se frlja pojmovima kao što su specifičnost mesta, suštastvenost i modifikacija. Mnogo volim Robin, između ostalog i zato što je mlada, plavokosa i što mi – za razliku od mnogih drugih predavača – još nikad nije dobacila onaj pogled tipa: šta – ova – zapravo – ovde – traži. Uprkos tome, njena predavanja mogla sam da pratim samo jednim uvom. Mrzim teoriju.

Umesto toga, otvorila sam *Fotošop* i počela da razgledam svoj najnoviji projekat – seriju fotografija s naslovom *Jutro posle*. Tokom proteklih nekoliko meseci, posle svake svoje veze za jednu noć fotografisala sam. Naravno, ne muškarce s kojima sam spavala. To bi bilo neukusno i nije u mom stilu. Umesto toga, fotografisala sam delove odeće na podu i pokušavala da ih prikazem na poseban način. Hvatala sam zrake svetla koji ujutro padaju kroz zavesu, dugo sam čučala na podu da bih fotografiju snimila baš u pravom trenutku. Slike su bile lepe, elegantne i seksi, a onaj ko ih vidi mogao je da ih tumači kako želi. To je ono što u umetnosti toliko volim. Ne postoji ispravno i pogrešno, crno ni belo. Sve je u redu i sve ima svoje opravdanje.

Otvorila sam najnoviju datoteku i posmatrala fotografiju. Još je nisam obradila, ali već sam mogla da vidim da će biti ekstra. Ceo prizor bio je uronjen u crvenkastu svetlost, a najviše mi se svidelo što fokus fotografije nije na odeći, već na satu. Zumirala sam sliku da bih mogla da raspoznam brojčanik, a onda sam čula kako neko iza mene glasno diše.

Okrenula sam se. Neka plavuša – mislim da se zove Ešli – zurila je u mene razrogačenih očiju.

„Šta je bilo?“, upitala sam je.

Stegla je usne u tanku crtu i ćutke oborila pogled na svoj laptop.

I ja sam se okrenula svom laptopu, uz smejuljenje.

Ostatak seminara provela sam obrađujući ovu fotografiju. Kada je Robin završila s teorijom, krenula je između redova i komentarisala fazu u kojoj se naši radovi trenutno nalaze. Kada je stigla do mene, nagla se nad moj laptop i najpre posmatrala fotografiju sa satom, a zatim i ostale, koje sam po njenom savetu, nakon prethodnog seminara, na nekim mestima doterala.

„Veoma lepo, Sojer“, kazala je. „Sviđa mi se kako si se na ovoj ovde slici poigrala sa svetlošću.“

„Nije samo sa svetlošću...“, frknula je devojkica iza mene. Nisam imala pojma šta je muči, pa sam odolela porivu da komentarišem njenu primedbu dok docentkinja stoji pored mene. Bogu hvala, i Robin ju je taktično ignorisala.

„Imaš li već neku ideju za završni projekat?“, upitala me je umesto toga.

„Još ne znam tačno“, kazala sam. „Ovo što sada radim je simpatično, ali mislim da nije dovoljno dobro. Portreti su mi uzbudljiviji, ali kada smo prošlog semestra morali da ih radimo, i tu mi je nešto nedostajalo. Snimila sam i niz slika studentskog naselja, ali i to mi nekako ne deluje...“ Tražila sam pravu reč, „... dovoljno *važno*.“

Robin se toplo nasmešila. „Prava si perfekcionista.“

„Samo kada se radi o fotografiji.“

„Nemoj predugo da razmišljaš. Talentovana si, ali misli na to da moraš da napišeš i završni seminarski rad. A on će morati da bude malo obimniji od onih koje si mi dosad predavala.“

„Okej. Vodim o tome računa.“ Kratko je klimnula glavom, pa se okrenula narednim studentima.

Tek što sam posle časa pokupila stvari i prebacila preko ramena vrećasti ranac, devojka iz reda iza mene projurila je napolje, udarivši me ramenom svom snagom.

Ma, koji joj je đavo?

Brzo sam krenula za njom. Kao da me čeka, stajala je pored vrata slušaonice, a dve drugarice su je grlile i tešile. Kad su me ugledale, činilo mi se da bi mogle da me ubiju pogledom.

„Jesam li ti nešto uradila, Ešli?“, upitala sam.

Skočila je na mene. Po licu su joj izbile crvene mrlje, a oči su joj sevale.

„Zovem se *Amanda*, droljo“, podviknula mi je.

Ups. Stvarno ne pamtim baš najbolje imena.

„A ja se zovem Sojer, ne drolja“, mirno sam rekla. „U čemu je tvoj problem?“

Preteći je zakoračila ka meni.

„Je l' ti bilo lepo?“

Stvarno nisam imala pojma šta ta devojka hoće od mene.

„Da, veoma mi je lepo u životu. Ali ne verujem da se ovde radi baš o tome, a?“, odgovorila sam.

„Koliko zapravo misliš da sam glupa? Jesi li mislila da neću da prepoznam onaj sat? Neverovatno da si mi baš tu sliku otvorila ispred nosa. Je li moguće da si toliko pokvarena?“, napala me je. Glas joj je bio tako visok da su mi se dlačice na potiljku naježile.

„Smiri se, bre, malo“, rekla sam, trudeći se da ne počnem i ja da vičem. „Nemam pojma o čemu govoriš.“

„Spavala si s mojim dečkom!“

Ljudi na hodniku su zastajali i gledali u nas. Nekoliko njih sam i poznavala, pre svega onog s naočarima koji je upravo

dolazio iz slušaonice dijagonalno od naše i koji je sada – kao i svi ostali – zastao. Bio je to Grant, Ajzak Grant. Donin prijatelj koga sam poljubila za vikend. To što me je gledao s tačno istim izrazom lica kao i svi ostali koji su stajali unaokolo malo me je zabolelo.

Pokušala sam da ostanem prisebna i da ne dopustim da se primeti da sam u šoku.

„Nisam znala da Kuper ima devojkju.“

Amanda se nasmejala i zajecala u isto vreme. Drugarice su je milovale po ramenima da je umire.

Kuper, prokleti drkadžija. Nijednom rečju je nije spomenuo. Ni na zabavi, ni kada me je pitao hoću li kod njega, a ni kad smo spavali.

Sranje.

Instinktivno sam prišla Amandi. Otprilike pola fakulteta okupilo se oko nas i izgleda da su pažljivo pratili svaku reč.

„Nije mi rekao ništa o tebi“, kazala sam, toliko tiho da sam se nadala da niko drugi nije razumeo.

Podigla je pogled, a neopisiv gnev u njenim očima bio je jedino upozorenje koje sam dobila. Sledeće sekunde zamahnula je i odvalila mi šamar, koji je odjeknuo.

Od iznenadnog bola videla sam sve zvezde.

„Kurvo prljava!“, glas joj se lomio. Kao kroz maglu videla sam da se oko nas sve potpuno utišalo i da niko ništa ne govori. Nasuprot tome, u mojoj glavi je tutnjalo. Amandine reči u trenu su me katapultirale u moju mladost. *Droljo! Kurvo! Ista si kao i tvoja majka!*

Pripala mi je muka. Amanda je ponovo podigla ruku. Uprkos šoku, reagovala sam i uhvatila je za zglob.

„Udaraš mene zato što tvoj dečko ne može da zadrži đoku u pantalonama?“, podviknula sam joj i zarila joj nokte u kožu.

„Ti, bedno đū...“

Stegla sam jače. Lice sam sasvim približila njenom. „Dečko ti je šupak i ja tu ne mogu ništa“, rekla sam sporo i tiho kao smrt.

Amanda je opustila ruku i počela da plače. Oko nas je ponovo nastao žamor. Ljudi su počeli da mrmljaju. Čula sam da je neko prosiktao uvredu. Pa još jednu.

To mi je bilo previše. Obraz me je boleo, u glavi mi je bubnjalo i nisam mogla da dišem. Pustila sam Amandu i okrenula se na peti. Najbrže što sam mogla probila sam se kroz mnoštvo, podignute glave, ali uprkos tome nisam bila u stanju da bilo šta, ili bilo koga, raspoznam.

Kada sam skoro izašla napolje, neko me je uhvatio za ruku. Trgla sam se, već spremna da se ponovo branim.

„Je l' sve u redu?“, upitao me je Ajzak. Ispitivački me je gledao kroz naočari.

„Moram napolje“, jedva sam izgovorila.

Brzo je shvatio i otvorio mi vrata. Išla sam za njim, nesigurna na nogama, a on me je poveo preko dvorišta studentskog naselja. Napokon smo se zaustavili na jednoj klupi u parku, malo po strani, u senci velikog drveta. Bila sam srećna što mogu da sednem.

Drhtavo sam udahnula.

„Daj da vidim“, rekao je Ajzak i nagnuo se. Okrenula sam lice tako da može da mi vidi obraz. Pogled mu se smračio.

Zavalila sam se na klupi i sklopila oči. Ruke su mi i dalje drhtale, ali duboko disanje pomagalo mi je da se umirim.

„Evo, pojedi ovo“, rekao je Ajzak.

Otvorila sam oči. Pod nosom mi je držao čokoladicu. S oklevanjem sam je uzela, odmotala hartiju i odgrizla kockicu. U prvom trenutku stomak mi se pobunio, ali onda sam primetila da mi čokolada prija. I mada zapravo baš i ne volim slatkiše, pojela sam je do poslednje mrvice.

A onda sam malo zurila uprazno.

Nije bilo šanse da Ajzak nije video i čuo šta mi je Amanda rekla. Na kraju sam se okrenula ka njemu, sumnjičavog pogleda: „Kako to da si pošao za mnom?“

Namrštio se. „Kako to misliš?“

„Zašto sediš ovde sa mnom kad znaš šta sam uradila?“

„To što se tamo desilo uopšte me se ne tiče.“

„Drolja kao što sam ja verovatno nije ni zaslužila ništa drugo“, cinično sam rekla.

„Sojer!“ Ajzak me je ogorčeno pogledao.

„Šta je bilo? Pa čuo si Amandu.“

„Svejedno mi je šta si uradila – nije u redu da te onako udari“, sumorno je uzvratio. I dalje me je gledao kroz stakla onih glupih, štreberskih naočara, tako da sam morala da počnem da se pitam da li one možda fokusiraju sunčeve zrake i usmeravaju ih na mene jer mi je sasvim neočekivano postalo veoma toplo.

„Nisam znala“, iznenada sam čula sebe kako govorim. Pogled sam uprla u vrhove cipela, a kosa mi je pala ispred lica. Tako je bilo bolje. Dobro sam se osećala kada je između mene i Ajzakovog budnog pogleda bila zavesa.

„Nikada mi nije spomenuo da ima devojk“, nastavila sam. „Inače ne bih... Hoću da kažem, ne bih nikada...“

„Sojer“, blago me je prekinuo Ajzak. „Verujem ti.“

Podigla sam glavu i sklonila kosu iza uva.

Ajzak mi je pažljivo proučavao lice. A onda mu je pogled ponovo pao na ono mesto na obrazu gde se sigurno i dalje video otisak Amandine šake.

„Mi nismo ono što drugi o nama govore, Sojer. Nemoj da dopustiš da te ubede u to.“ Ohrabrujuće mi se nasmešio, a bolno pulsiranje u mom obrazu počelo je polako, sasvim polako da zamire.

Poglavlje 3

Al me je kritički odmeravao, ruku skrštenih na grudima. Bio je ogroman, krupan tip i izgledao je kao da bi jednom rukom mogao da zgnječi mene i još dve osobe, a da pritom ni okom ne trepne.

Na svakog drugog u tom trenutku bi verovatno delovao zastrašujuće, ali pošto sam već četiri meseca radila u *Vudshil stekhausu*, poznavala sam ga dovoljno dobro da bih znala da se iza njegove zastrašujuće fasade krije meko srce.

„Ajde, bre, daj sebi malo podsticaja“, kazala sam i naterala sebe da se nasmešim, što se retko dešavalo. Znala sam da će delovati. Delovalo je svaki put kada sam mogla da se nateram na to.

„U redu je. Ali ako mi budeš rasterivala mušterije, letećeš.“

Palcem je pokazao iza ramena. Osmeħ mi više nije bio usiljen. „Najbolji si.“ Na to je samo nešto progundao, otvorio dvostruka vrata i nestao pozadi, u kuhinji.

Najzad. Žurno sam poslagala poslednje čaše na policu iza bara i krenula ka ogromnom pultu za miksovanje.

Otkad je Al pre nekoliko nedelja dovukao taj uređaj – navodno kao uspomenu iz dana kada je bio di-džej – svrbeli su me

prsti da ga isprobam. Ali samo jedan korak u tom pravcu bio je dovoljan da se iz kuhinje razlegne Alov gromki glas, kojim je zapretio da će me otpustiti ako okrenem makar jedan jedini od tih točkića. A pritom smo u *Stekhausu*, po mom mišljenju, morali hitno da počnemo da puštamo bolju muziku ako nećemo da se gostima postepeno ogadimo dosadnim trakama s muzičkim miksom za restorane.

Mora da je nekad imao dobar muzički ukus, pomislila sam dok sam prekopavala po pločama nagomilanim u ormariću ispod pulta. To me je radovalo kao da je Božić. Zapanjeno sam izvukla jednu ploču metal benda *Bulet for maj Valentajn*. Odmah sam je stavila, a dugme za zvuk na mikseti podesila sam tako da se čuje baš glasno. Sledećeg trenutka sva sam se naježila od zvuka gitare koja svira sirovi solo. „Sojer, mušterije!“, povikala je moja koleginica Vila.

Potisnula sam uzdah, namestila crnu kecelju i utešila se činjenicom da ću bar u ovoj smeni imati dobru muziku. Kada sam izašla iza zavese i stupila za šank, na licu mi je i protiv moje volje bio osmeh. Moja cimerka se ljuljala na barskoj stolici i upravo spremala da na šank podigne svoj prastari laptop. Uvek sam bila zapanjena što tako mala, krhka osoba može da vuče tako ogroman uređaj.

„Mislila sam da si danas htela da otputuješ u Portland sa svojim dragim“, rekla sam umesto pozdrava i izvadila flašu kole iz frižidera.

„Zdravo, Sojer, i ja se radujem što te vidim“, suvo je odgovorila Don. „Da, stvarno sam htela, ali ipak sam odlučila da posetim svoju najdražu cimerku.“ Oslonila se laktovima na sto i spustila bradu na sklopljene ruke.

Dodala sam joj čašu ledenohladne kole. „Najdražu i najvoljeniju. Dakle, zašto si ovde, a ne s Kozgrouvom?“

Uzdahnula je. „Morao je da krene ranije.“

Podigla sam obrvu. „Pa je prosto otišao bez tebe?“

Odmah je odmahнула glavom. „Bila sam na Nolanovom predavanju i nisam gledala u mobilni. Bilo mu je – hitno.“

„O.“ Nisam dalje zapitkivala. Don mi je još pre izvesnog vremena ispričala da njen dečko Spenser ima komplikovanu porodicu i da često mora da ode kući bez upozorenja. Izgleda da mu je sestra bolesna i da joj je potrebna njegova pomoć.

„Al danas pušta zanimljivu muziku“, rekla je Don posle izvesnog vremena.

„Pustio me je da koristim miksetu.“

Lice joj je sinulo. „Najzad! Već nedeljama ti ide voda na usta za njom.“

Na trenutak sam bila iznenađena što je to rekla. A onda sam se setila da preda mnom sedi Don. Koliko god ja malo govorila o sebi, ili o svom životu – bilo je nemoguće da s nekim živite u istoj sobi a da o sebi ne odate ništa. Ponekad me je prosto poznavala bolje nego što bih ja to volela.

Ali to je bilo uzajamno. Pogled kojim me je Don u tom trenutku pogledala bio mi je, naime, i te kako poznat.

„Hajde, reci. Pitaj“, uzdahnula sam i uzela čaše koje mi je Vila pružila na poslužavniku. Zahvalila sam joj klimoglavom i počela da ih perem.

„Šta se to desilo za vikend?“

Zastala sam. Očekivala sam da će me pitati o onoj stvari s Amandom. „Kako to misliš?“

Glasno je frknula.

Podigla sam pogled sa sudopere.

Rečito je podigla obrve, kao da se namerno pravim luda.

„Nemam pojma šta hoćeš od mene.“

Don je prevrnula očima. „Ono s Ajzakom.“

O. To sam zaista potisnula iz pamćenja. „A, to.“

„Da. To“, ponovila je. „Šta se to dešava s tobom i tim zalizanim?“

Uzdahnula sam. Koliko sam poznavala Don, neće popustiti dok ne izvuče sve iz mene. Dakle, ispričala sam joj sve ukratko.

Kad sam završila, skoro da je delovala razočarano.

„A ja sam mislila da vi...“, slegla je ramenima.

Frknula sam. „Da ćemo se pridružiti vašem klubu elitnih parova?“

Pocrvenela je kao bulka.

Gledala sam je s nerazumevanjem. „Don! Je l' ti to mene zajebavaš?“

„Molim? Pa slatko ste izgledali zajedno!“ Prkosno je uzvratila.

„Pomogla sam mu, jer je fin dečko. I to je sve.“

„A ti sa finim dečacima u principu nećeš da imaš ništa. Jasno mi je“, progundala je.

Njena primedba me je bocnula. Ruka mi je krenula ka obrazu. Tek posle jednog dana prestao je da se crveni i da me peče.

„Žao mi je. Nisam tako mislila“, brzo je dodala Don.

„Ma, u redu je.“

„Ajzak obično ne radi takve stvari. Totalno je stidljiv. Ne znam čak ni da li je...“, bespomoćno je slegla ramenima.

„Da li je šta?“, upitala sam je.

Ponovo je pocrvenela. „Pa, da li je ikada imao devojkicu. Ili... Ma znaš već...“ Napravila je neki nejasan pokret rukom, koji je mogao da znači sve i ništa.

To je bilo nešto što nikad neću razumeti: Don je pisala erotske priče. Erotske priče s dugim, eksplicitnim, detaljno razrađenim scenama seksa, od kojih sam čak i ja umela da pocrvenim. Ali nije mogla sebe da natera da u stvarnom svetu o seksu govori bez stida i bez opasnosti da skoro doživi infarkt.

Oslonila sam se rukama o šank. „Ako si na to mislila, Ajzak više nije nevin.“

Borila se za vazduh. „Otkud znaš?“

Setila sam se njegovog glasnog poljupca i osećaja njegovih ruku na svome telu. Najpre je bio stidljiv, ali zatim se njegova suzdržanost rasplinula, a poljubac mu je postao požudan, skoro očajnički. Čak i da mi prethodno nije rekao da više nije nevin,

najkasnije po načinu na koji me je dodirivao shvatila bih da tačno zna šta radi.

„Prosto znam“, rekla sam slegnuvši ramenima. „Imam sedmo čulo za takve stvari.“

„Nije li to obično šesto čulo?“

Razvukla sam usne u bezobrazan kez. „Šta mi je šesto čulo, ne bi volela da znaš, Don. Veruj mi.“

Don je žurno posegnula za čašom kole i ispila veliki gutljaj kako ne bi morala da mi odgovori na to.

Naredno predavanje iz *Vizualizacije društva* bilo je pravi pakao. Devojke koje su sedele iza mene ogovarale su me toliko glasno da je bilo nemoguće da ih ne čujem. Na početku sam kratko razmišljala da sednem u poslednji red, ali brzo sam odbacila tu ideju. Neću da se krijem.

To je ipak bilo nepošteno. Kuper, koji je prevario devojku, izvukao se s modricom na oku, ali ja sam bila ta na koju se svalila njihova mržnja i koju su nazivali droljom. Kako to? Naše društvo je prokletu sjebano. Žene uvek izvuku deblji kraj. Prosto da se isповраćaš.

Predavanje mi se činilo duže nego inače. Verovatno zato što sam prvi put slušala teoriju koju je Robin izlagala, umesto da obrađujem svoje fotografije, kao obično. Tek pošto je Robin završila prezentaciju, otvorila sam i uključila laptop. Na leđima sam osećala Amandin pogled i poglede njenih drugarica. Dommundavanje je postalo glasnije. Prevrnula sam očima.

Zapravo sam nameravala da i dalje radim na svojoj seriji fotografija *Jutro posle*, ali znala sam da svejedno neću moći da se usredsredim. Umesto toga, otvorila sam fajl s novim fotografijama, snimanim prethodnih meseci u studentskom naselju.

Kada je prilikom obilaska stigla do mene, Robin se iznenadila. „Jesi li započela nov projekat?“

Odmahnula sam glavom. „Ovo je serija fotografija studentskog naselja o kojoj sam ti pričala.“

Nagnula se nad moj sto i okrenula laptop ka sebi kako bi i sama mogla da pregleda fotografije. Na nekoliko njih klimnula je glavom s priznanjem, dok se kod drugih nije moglo videti da li joj se dopadaju.

„Šta je s onim drugim slikama?“

Bacila sam površan pogled iza ramena ka Amandi. Primećila je to, pa je sevnula na mene suženim očima. Ponovo sam se okrenula ka Robin i odmahнула sam glavom. „Njih sam za sada stavila na led.“

„Stvarno šteta. Rado bih ih izložila u hodniku.“

Zastao mi je dah. Izlagane su samo najbolje fotografije studenata sa godine, i to najčešće samo fotografije apsolenata. To što je prošle godine odabrala portrete Don koje sam ja snimila za mene je već bio ogroman uspeh. I to ne samo zato što sam posle toga dobila bezbroj mejlova s malim narudžbinama i za mesec dana zaradila više nego od početka studija. A sada me je Robin drugi put pitala da izloži moje fotografije, i to je bila neviđena čast. Obavezno sam htela da vidim kako moje slike vise u hodnicima univerziteta, u ogromnom formatu. Ali Amandin šamar i ono što su ona i drugi govorili o meni i dalje su mi bili u sećanju. Ako bi te slike bile izložene, ponudila bih im još više materijala za napad, mada sam fotografiju s Kuperovim satom odavno ubacila u korpu za smeće. Ali ko može da mi kaže da još neka devojka ne bi na tim fotografijama prepoznala nešto što pripada njenom dečku?

„Mogu li o tome još malo da razmislim?“, tiho sam upitala Robin. Upitno me je pogledala. „Neki studenti bi za takvu mogućnost sebi odsekli ruku. Nije fer da ih pustimo da čekaju ako nisi sto posto sigurna kada je tvoj rad u pitanju.“

S mukom sam progutala pljuvačku. Bila je u pravu. Nikako nisam mogla da odbijem tu ponudu. Nisam ja kriva što je Amandin dečko šupak. Žao mi je Amade – ali nisam to uradila namerno. I neću dopustiti da mi ova jedinstvena prilika propadne. Ni zbog koga.